

Bayer Zsolt: A tömeg

2012 november 14. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Papcsák Ferenc zuglói polgármester feljelentette az ?t rágalmazó „kommentel?ket”. A hírre azonnal kitört a „forradalom” az internetes nyilvánosság pöcegödrében – a Kuruc.infótól az Indexig mindenütt megszólaltak a bloggerek és a „kommentel?k”, és temetni kezdték a sajtószabadságot és a demokráciát.

Beszállt a kórusba a nyomtatott sajtó nehezebben elviselhet? része is, lásd Népszava: „Az internetet is eléri a fideszes cenzúra”. A Véleményvezér névre hallgató blog pedig imigyen foglalja össze a lényeget: „A becsületsértés és rágalmazás régi jogintézmények. Egy olyan kor szülöttei, amikor az emberek egyrészt ritkán mondtak nyilvánosság el?tt véleményt, másrészt – talán kissé fennkölten és romantikusan hangzik, de így igaz – az egyik legnagyobb érték az életben a becsület és a jó hírnév volt. (…) Ennek a kornak vége. (…) korunkban minden arra sarkall mindenkit az iskolától a munkahelyen át a közéletig, hogy mindenr?l mondjon véleményt: szólj hozzá, szavazz, kommentelj, lájkolj, tüntess, blogolj, állj és mondd! Ez a tömegdemokrácia, ahol tényleg bárkinek lehet szava.”

Eleddig nincsen semmi hiba a fenti összefoglalóban. Olyannyira nincsen, hogy mindezt egy Jose Ortega nev? szerz? már majd száz éve összefoglalta: „Nem arról van szó, hogy a közönséges ember inkább kiválónak, mintsem közönségesnek tartja magát, hanem arról, hogy a közönségességhez való jogot, a közönségesség jogát hirdeti és érvényesíti. (…) az átlagembernek nagyon is pontos »ideái« vannak arról, hogy mi történik és mi történjen az egész világon. Ezért nem tud már másokat meghallgatni. Minek is hallgatná ?ket, ha benne már minden megvan? Már nem divat a másik meghallgatása, ellenkez?leg, ma ítélkezni kell, elítélni és határozni. A közéletnek nincs olyan kérdése, amelybe – süketen, vakon – ne szólna bele, és ne érvényesítené »véleményét«”. Egy másik fontos szerz?, bizonyos Julien Benda pedig így ír, nagyjából ugyanannyi esztendeje: „Ma elég bármelyik reggel csak egy pillantást vetnünk akármelyik hírlapra, hogy megállapíthassuk: a politikai gy?lölség ma már egyetlen napig sem pihen. Legfeljebb az esik meg olykor, hogy valamennyi politikai gy?lölség elhallgat az egyik javára egy-egy órában, amely az összes er?ket megkívánja: ezek az órák az union sacrée-k, a ‘»szent egységek” órái, amelyek azonban korántsem valamely gyengédebb világ eljöttét hirdetik, szeretetet és megbékélést - ellenkez?leg, ezek az órák akkor ütnek, amikor valamely általános gy?lölet parancsszava hangzik el, mely pillanatnyilag uralkodik az összes rész-gy?löleten.”

A legutóbbi „union sacrée« órája a Jeszenszky Géza elleni keresztes háború volt – mondanám, ha lenne bármi köze mindehhez a kereszténységnek…

S egy picike „union sacrée-t” megért Papcsák kínzása is. A legáltalánosabb „union sacrée” pedig az ország, a magyarság és a kormány fasisztázása, nácizása – lásd legutóbb szegény hülye Mesterházy Attila akcióját a nyugati világ legundorítóbb lapjában, a L’Unitában.

S az „union sacrée” legkitartóbb hívei a kommentel?k. A tömegdemokráciák névtelen kártev?i, a lázadó tömeg, amely kézen fogva jár az áruló írástudókkal. Ó, igen, a tömeg:

„(…) hisz a tömeg

A végzet arra ítélt állata,

Mely minden rendnek malmán húzni fog,

Mert arra van teremtve.”

Ez a tömeg most éppen a „sajtószabadság” és a „liberalizmus” malmán húz. Így, idéz?jelek között, mert mindennek már semmi köze sincsen sem a sajtószabadsághoz, sem a liberalizmushoz. Ez már csak két üres fogalom, amelyb?l a valóságban ezt az eszement rettenetet farigcsálták az írástudók. Azok az írástudók, akik megbocsáthatatlan árulásuk során maguk lettek a B?N. S ez a B?N természetesen az erényt szólítja fel önigazolásra. E felszólítás része, amikor ideológiát farigcsálnak a megmagyarázhatatlan megmagyarázására. S ezen ideológia mentén lesz helyénvalóvá, ha a tömeg mindenr?l véleményt nyilvánít, s amikor a Homo erectusok névtelenségbe burkolózva rágalmaznak és mocskolnak mindent és mindenkit. S legrettenetesebb perceinkben ez t?nik demokráciának és szabadságnak. S mivel ez elviselhetetlen, az ellenreakció is elviselhetetlen lesz.

Mert soha nincsen új a nap alatt.

S azért, mert – ahogy Thomas Mann leírta 1924-ben a Varázshegyben: „Akarni mindig csak a végzetet lehet. A kapitalista Európa a maga végzetét akarja.”

Hát ezért. S azért is, mert sikerült a legnagyobb szemfényvesztés: a tömeg most azt hiszi, ez a szabadság. A tömeg másik része meg azt, hogy nem kell szabadság.

A kevesek pedig belemenekülnek a régiekbe, és látják a készül?d? iszonyatot. De ett?l nem lesz jobb senkinek.

Bayer Zsolt - magyarhirlap.hu

Ajánló